

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obžalovaný

nar. [REDACTED] ve [REDACTED] trvale bytem [REDACTED], [REDACTED] okres [REDACTED]

uznává se vinným, že

v přesně nezjištěných dnech v době od počátku října 2012 do 2. 2. 2013 postupně ve dvou bytech umístěných v domě na adrese [REDACTED] ulice [REDACTED], okres [REDACTED], které v dané době užívala jeho sestra [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED], a v nichž se příležitostně zdržoval, ačkoliv si byl vědom věku své neteře – nezletilé [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED] [REDACTED] tak vždy v podnapilém stavu

1)
nejméně jedenkrát týdně v úmyslu sexuálně se uspokojit osahával nezletilou [REDACTED] [REDACTED] přes ošacení i pod ním na prsou a přirození, kde zejména dráždil její klitoris, přičemž v takovém jednání ustal vždy poté, co jej nezletilá vyzvala, aby svého počínání zanechal, a nejméně v jednom případě si v koupelně jednoho z uvedených bytů stáhl kalhoty i slipy a nezletilou vyzval, aby si vzala jeho penis do úst, což nezletilá nakrátko učinila, avšak vzápětí projevila nad takovým jednáním odpor, proto obžalovaný od další snahy dosáhnout tímto způsobem sexuální uspokojení upustil,

2)

v souvislosti s jednáním pod bodem 1) nezletilé ██████████ ██████████ opakovaně vyhrožoval, že pokud takové jeho jednání někomu oznámí, pak od něj „dostane“, čímž měl na mysli, že ji fyzicky napadne,

přičemž v důsledku shora popsaného jednání obžalovaného pod body 1) a 2) nezletilá ██████████ ██████████ nejméně od 2. 2. 2013 do 14. 6. 2013 trpěla poruchou přizpůsobení a smíšenou poruchou chování a emocí, což se po uvedenou dobu projevovalo, byť s měnlivou intenzitou, kolísáním nálady, úzkostným prožíváním, poruchami spánku, emoční instabilitou a situaci nepřiměřenými emočními reakcemi včetně sebepoškozování, z důvodu těchto psychických problémů nezletilá nejprve navštěvovala psychologa a následně byla hospitalizována od ██████████ 2013 do ██████████ 2013 na psychiatrické klinice Fakultní nemocnice ██████████

3)

nejméně ve čtyřech případech nezletilé ██████████ ██████████ nabídl finanční částky od 200,--Kč do 600,--Kč, pokud s ním bude mít orální anebo anální pohlavní styk, z toho požadoval ve dvou případech za nabídku částek 200,--Kč a 400,--Kč orální pohlavní styk a ve dvou případech za nabídku částek 400,--Kč a 600,--Kč anální pohlavní styk, což nezletilá vždy odmítla, proto k pohlavnímu styku nedošlo,

t e d y

ad 1)

jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

ad 2)

jiného pohrůzkou násilí nutil, aby něco opominul, a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

ad 3)

nabídl dítěti za pohlavní styk s ním úplatu a takový čin spáchal na dítěti mladším patnácti let,

č í m ž s p á c h a l

ad 1)

zvlášť závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku,

ad 2)

zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

ad 3)

přecín svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) roků**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s dozorem**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost **zaplatit jako náhradu škody** [REDAKCE] [REDAKCE] pojišťovně [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], [REDAKCE] částku 61.939,--Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost **zaplatit jako náhradu nemajetkové újmy** nezletilé poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE] ve [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE] okres [REDAKCE], částku 40.000,--Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se nezletilá poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] odkazuje se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Dne 26. 11. 2013 podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever u Okresního soudu Plzeň-sever obžalobu na [REDAKCE] [REDAKCE] pro trestné činy pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku a vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, to vše na tom skutkovém základě, že v blíže nezjištěné době od srpna 2012 do 3. 2. 2013 postupně ve dvou bytech na adrese [REDAKCE], [REDAKCE] v bydlíšti své sestry [REDAKCE] nar. [REDAKCE], nejméně dvakrát týdně svojí neteři [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], která mu byla jeho sestrou svěřena dozoru, opakovaně, a to i několikrát během jednoho dne, přestože si byl jako její strýc vědom jejího věku, sahal rukama pod kalhotky a pod tričko a dále minimálně v jednom případě přišel za poškozenou [REDAKCE] do koupelny, sundal si kalhoty a slipy a chtěl po ní, aby si jeho penis dala do pusy, což učinila, ale vzápětí odmítla pokračovat a z koupelny utekla, dále nejméně v jednom případě chtěl po poškozené [REDAKCE] uskutečnění pohlavního styku za úplatu 400,- Kč, což také odmítla, po osahávání jí pak kupoval různé sladkosti a nabízel různé finanční částky v rozmezí 200,- Kč až 600,- Kč, které si však poškozená [REDAKCE] nikdy nevzala, a dále jí opakovaně vyhrožoval, že jí fyzicky ublíží, když neudělá, co chce, nebo když celou věc někomu řekne, přičemž z tohoto důvodu poškozená jeho shora uvedené jednání strpěla a nikomu o něm neřekla.

Okresní soud Plzeň-sever poté, co při hlavním líčení provedl veškeré důkazy shromážděné v přípravném řízení, usnesením ze dne 26. 2. 2015 rozhodl, že podle § 222 odst. 1 trestního řádu se daná trestní věc předkládá k rozhodnutí o příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze. Podle odůvodnění označeného usnesení jej k uvedenému postupu vedl názor, že případ patří do věcné příslušnosti Krajského soudu v Plzni, jelikož výsledky dokazování naznačují takové počínání obžalovaného v rámci jednání obsaženého v obžalobě, které

přichází v úvahu kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku, případně jako zvlášť závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Projednání právě uvedených trestných činů přitom ve smyslu § 17 odst. 1 trestního řádu spadá do věcné a místní příslušnosti výše zmíněného krajského soudu.

Vrchní soud v Praze dne 3. 6. 2015 rozhodl podle § 24 odst. 1 trestního řádu, že k projednání předmětné trestní věci je příslušný Krajský soud v Plzni. Přiklonil se totiž k výše uvedenému závěru Okresního soudu Plzeň-sever o možné jiné právní kvalifikaci stíhaného jednání i k argumentaci, na níž je daný závěr založen.

Zdejší soud poté, co mu věc byla přikázána k projednání, provedl v hlavním líčení veškeré důkazy, které reálně mohly přispět k objasnění jednání obsaženého v žalobním návrhu. Na jejich základě vzal za prokázaný následující skutkový stav.

Obžalovaný ■■■ ■■■■ je bratrem ■■■ ■■■■. Ta žije od listopadu 2012 v jednom z bytů umístěných v domě č. ■■■■ v obci ■■■■ okres ■■■■, dříve bydlela v jiném bytě téhož domu. Ve společné domácnosti s ní žijí její tři nezletilé dcery, nejstarší z nich je ■■■■ ■■■■ nar. ■■■■. Ačkoliv je ■■■■ ■■■■ rozvedená s otcem svých dvou mladších dcer ■■■■ ■■■■ jmenovaný i po rozvodu do bytu poměrně často docházel, aby zde hlídal děti v době, kdy ■■■■ ■■■■ byla v zaměstnání.

V období od srpna 2012 až do počátku února 2013 se v bytě ■■■■ ■■■■ příležitostně zdržoval a přespával zde i obžalovaný, jenž nejpozději od počátku října 2012 počal ve zvýšené míře požívat alkohol. V podnapilém stavu se pak od této doby až do 2. 2. 2013 vůči své nezletilé neteri ■■■■ ■■■■ jejíhož věku si coby její strýc byl pochopitelně vědom, dopouštěl sexuálně motivovaného jednání popsaného pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině tohoto rozsudku, tedy jmenovanou nezletilou nejméně jedenkrát týdně osahával na prsou a přirození, v jednom případě po ní požadoval vykonání orálního sexu, k čemuž na krátkou dobu došlo. Obžalovaný si v žádné z uvedených situací nevynucoval pohlavní styk na nezletilé násilím, pohrůzkou násilí či pohrůzkou jiné těžké újmy, od svého počínání upustil vždy poté, co s ním nezletilá vyjádřila nesouhlas. K opakovaným pohrůzkám násilí se ovšem obžalovaný uchýlil v souvislosti se svou obavou, že nezletilá by jeho výše popsané jednání mohla oznámit jiné osobě, zejména své matce. Nezletilá konkrétně vyhrožoval, že pokud jeho počínání vůči ní někomu oznámí, pak od něj „dostane“, čímž měl na mysli – a nezletilá to také takto vnímala – že ji fyzicky napadne. V důsledku veškerého dosud popsaného jednání obžalovaného nezletilá ■■■■ ■■■■ trpěla poruchou přizpůsobení a smíšenou poruchou chování a emocí. Právě uvedené psychické poruchy ji omezovaly v obvyklém způsobu života takovým způsobem a vyžadovaly si takovou odbornou péči, jak je specifikováno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Kromě výše uvedeného obžalovaný v přesně nezjištěných dnech téhož období opět v podnapilém stavu nezletilá ■■■■ ■■■■ nabízel finanční hotovost za uskutečnění již intenzivnějších sexuálních praktik. Konkrétně nejméně ve dvou případech jí nabídl částky 200,--Kč a 400,--Kč, pokud na něm vykoná orální pohlavní styk, v dalších nejméně dvou případech jí přislíbil částky 400,--Kč a 600,--Kč, jestliže s ním bude mít anální pohlavní styk. Nezletilá ale veškeré tyto jeho nabídky odmítla, proto v těchto případech k pohlavnímu styku nedošlo.

Třebaže obžalovaný byl při shora popsaných skutcích pod vlivem alkoholu, ve všech případech jednal ve stavu přičetném, přes požitý alkohol byly jeho schopnosti rozpoznat protiprávnost svého jednání a ovládat své počínání jen nepodstatně sníženy. Obžalovaný netrpí sexuální deviací, důvodem jeho jednání bylo uspokojení sexuálního pudu na snadno přístupném náhražkovém objektu.

Výše popsaná skutková zjištění soud učinil na základě svědecké výpovědi nezletilé poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] ve spojení se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie a dětská klinická psychologie, svědeckých výpovědí [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] úředního záznamu o vysvětlení [REDAKCE] [REDAKCE] fotografie SMS zprávy, protokolu o ohledání místa činu s fotodokumentací, lékařských zpráv, a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie.

Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] v přípravném řízení při výslechu před policejním orgánem pouze stroze prohlásil, že jednání kladeného mu za vinu se nedopustil, občas si sice s dcerami své sestry hrál a lechtal je, ale nikdy jim nikam nesáhl, dále využil svého práva a nevypovídal (č. l. 59-62). Shodný postoj obžalovaný zaujal i v rámci výslechů při hlavním líčení konaném jak před Okresním soudem Plzeň-sever (č. l. 291-292), tak před zdejším soudem (č. l. 447-448).

Podle přesvědčení soudu ovšem obžalovaného i přes jeho popěrné stanovisko ze spáchání stíhaných skutků spolehlivě usvědčily další ve věci provedené důkazy.

Stěžejním z nich je svědectví nezletilé poškozené [REDAKCE] [REDAKCE]. Ta byla v procesním postavení svědkyně podrobně vyslechnuta v přípravném řízení, výslechu byli přítomni mimo jiné obhájce obžalovaného i zástupkyně orgánu sociálně právní ochrany dětí (a taktéž znalkyně - psycholožka, jež se návazně podílela na zpracování posudku z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie a dětská klinická psychologie), policejní orgán při něm dodržel příslušná ustanovení trestního řádu upravující výslech svědka mladšího osmnácti let. Odtud vyplývá, že výpověď nezletilé poškozené učiněná při uvedeném výslechu je jako důkaz procesně použitelná. Poněvadž je zřejmé, že další oživování sdělovaných skutečností by s ohledem na jejich charakter mohlo nepříznivě ovlivnit další duševní vývoj nezletilé poškozené (ostatně z výpovědi nezletilé, jak je zachycena na pořízeném videozáznamu, jasně plyne, že již její výslech v přípravném řízení byl pro ni velmi stresující), soud ji v hlavním líčení osobně nevyslýchal, ale postupem podle § 102 odst. 2 trestního řádu přehrál videozáznam obsahující její výpověď z přípravného řízení.

Při daném svědeckém výslechu v přípravném řízení (č. l. 63-78), který s ohledem na její věk (tehdy nedosáhla ani věku [REDAKCE] let) a osobnostní charakteristiku (zejména podprůměrný intelekt) proběhl dialogovou formou (tedy vyslýchající policejní orgán kladl dotazy, na něž vyslýchaná odpovídala), nezletilá poškozená sice zjevně měla problémy se správným pochopením smyslu některých z kladených otázek (a ty jí tak musely být opakovány či vysvětlovány), nicméně přesto popsala ve vztahu ke stíhaným skutkům počínání obžalovaného v zásadě tak, jak je uvedeno ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku i úvodem jeho odůvodnění, kde jsou popisována skutková zjištění soudu.

Ve vztahu k jednáním pod body 1) a 2) rozsudku tedy z její výpovědi jasně vyplynulo, že obžalovaný ji v rozhodné době opakovaně osahával na prsou a přirození, při osahávání na

posléze uvedené části těla mimo jiné dráždil její klitoris, svou rukou dovnitř jejího přirození ovšem nevnikal. Obžalovaný v tomto počínání ustal vždy poté, co mu nezletilá poškozená dala najevo svůj nesouhlas, a to zpravidla slovy „dej pokoj“ anebo „co děláš“. Podle jejího názoru měl totiž obavu, že jinak by počala křičet, neboť v jednom případě otevřela ústa, jako by se chystala ke křiku, a obžalovaný jí ústa zakryl svou rukou. Nicméně nezletilá poškozená se v souvislosti s právě popsáním případem nezmiňovala o tom, že by ji po onom zakrytí jejích úst i nadále osahával. Naopak opakovaně při popisu chování obžalovaného v rámci jejího osahávání odmítla, že by ji jakkoliv držel či bránil v odchodu anebo jí čímkoli hrozil, pokud se jeho jednání spočívajícím v osahávání nepodvolí. K opakovaným pohrůzkám násilím obžalovaný podle nezletilé poškozené přistupoval pouze v souvislosti se svým požadavkem, aby o jeho výše uvedeném sexuálně zaměřeném jednání s nikým nehovořila. Konkrétně jí sděloval, že „dostane“, když to oznámí své matce nebo někomu jinému, nezletilá poškozená měla z těchto výhrůžek obavu, neboť obžalovaný ji v dané době bil i kvůli různým malichernostem, proto věc nikomu neoznámila. K právě popsáním jednáním obžalovaného podle nezletilé poškozené docházelo jak v době, kdy byli v bytě sami, tak i v době, kdy se zde nacházeli i někteří další členové domácnosti. Počátek ani konec období, v němž obžalovaný jednal výše popsáním způsobem, stejně jako frekvenci těchto jednání nezletilá poškozená přesněji nespecifikovala, z její výpovědi lze ovšem dovodit, že k nim počalo docházet někdy poté, co její matka po mateřské dovolené nastoupila do zaměstnání, tato jednání se v průběhu delšího období poměrně často opakovala a docházelo k nim v obou bytech na adrese uvedené ve výrokové části rozsudku.

V souvislosti se sexuálně zaměřeným jednáním obžalovaného vůči její osobě nezletilá poškozená v rámci své výpovědi taktéž jednoznačně potvrdila, že obžalovaný v jednom případě si v koupelně jednoho z uvedených bytů stáhl kalhoty i slipy a vyzval ji, aby si vzala jeho penis do úst, což nakrátko učinila, avšak poté, co dala verbálně najevo, že takové jednání je jí odporné, obžalovaný již nepožadoval, aby v něm pokračovala. Naproti tomu se nezletilá poškozená při svém svědectví poněkud nejednoznačně vyjadřovala k otázce, jakým způsobem ji obžalovaný přiměl k uvedenému orálnímu sexu. Nejprve konstatovala, a to opakovaně, že obžalovaný ji přinutil, konkrétně jí sdělil, že „dostane“, respektive že „ji zmlátí“. Právě uvedená sdělení nezletilé poškozené jistě svědčí pro závěr, že obžalovaný ji k orálnímu sexu donutil pod pohrůzkou násilí. V dalším průběhu výpovědi ovšem nezletilá poškozená na dotaz, zda jí ošklivé věty při oné události, kdy jí dával penis do úst, říkal pouze jednou či vícekrát, odpověděla, že „vícekrát“, na navazující otázku, co jí tedy říkal vícekrát, odpověděla, že jí vícekrát sděloval, že „dostane, jestli to někomu řekne“. Policejní orgán pak reagoval dotazem, zda jí tedy obžalovaný sděloval nějaké ošklivé věci před tím, než ji osahával, na což nezletilá poškozená opakovaně reagovala zápornou odpovědí a uvedla, že obžalovaný vždy řekl „jenom co chce“ a sama pak jako příklad uvedla, že v onom případě, „jak se vysvlékl, tak řekl do pusy, prostě jenom co chce“. Na vzápětí vznesenou otázku, zda ji obžalovaný vyhrožoval ještě před svým požadavkem, aby to (míněno onen orální sex) dělala, nezletilá poškozená reagovala nesouhlasným kroucením hlavou a naopak výslovně potvrdila, že obžalovaný ji vyhrožoval až poté, co se to stalo, přičemž jí sděloval, že to nesmí nikomu říkat. Je tedy zjevné, že následná vyjádření nezletilé poškozené k výše naznačené sporné otázce nasvědčují daleko spíše tomu, že obžalovaný sice při onom orálním sexu v koupelně bytu užil pohrůzku násilím, ovšem nikoliv jako prostředek k tomu, aby nezletilou poškozenou přiměl k sexuálnímu aktu, nýbrž v souvislosti se snahou, aby nezletilá poškozená jeho počínání neoznámila jiným osobám. Aby byla situace ještě komplikovanější, nezletilá poškozená byla v závěru svého výslechu opět tázána na onu událost v koupelně bytu, přičemž jí bylo predestřeno, že obžalovaný jí vyhrožoval slovy, že „dostane, pokud to neudělá“, na což sice

nejprve reagovala souhlasným přikyvováním hlavou, ovšem na navazující otázku, zda uvedenou pohružku obžalovaný vyslovil pouze jednou anebo vícekrát, již odvětila, že „no řekl, jak to bylo, já už ani nevím, nechci lhát“. Ani toto poslední vyjádření nezletilé poškozené tedy zřetelně neobjasnilo, zda pohružka násilím vyslovená obžalovaným měla spojitost s jeho požadavkem, aby na něm nezletilá poškozená vykonala orální sex, anebo byla vyslovena až po uvedeném sexuálním aktu jako projev snahy obžalovaného zabránit prozrazení jeho jednání.

Ve vztahu k jednání pod bodem 3) výrokové části rozsudku se ze svědecké výpovědi nezletilé poškozené podává, že obžalovaný jí někdy v rozhodném období nabízel částky od 200,--Kč do 400,--Kč, pokud „jí ho strčí do pusy“, a částky 400,--Kč až 600,--Kč, jestliže „jí ho dá do zadku“. Z právě popsaného sdělení nezletilé poškozené lze jasně vyvodit, že obžalovaný po ní nejméně ve dvou případech požadoval orální sex, za což jí nabízel částky 200,--Kč a 400,--Kč, a nejméně ve dvou případech po ní žádal anální sex za úplaty 400,--Kč a 600,--Kč. Nezletilá poškozená podle svého vyjádření všechny tyto nabídky odmítla, v daných případech tedy k pohlavnímu styku nedošlo.

Z obsahového hlediska tedy lze u svědectví nezletilé poškozené shrnout, že její výpověď obžalovaného přímo usvědčuje ze spáchání takových jednání, která jsou popsána ve skutkové větě výroku o vině rozsudku. Na straně druhé ale nelze z obsahu její svědecké výpovědi spolehlivě a bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný by si v kterémkoliv z případů sexuálně zaměřeného počínání – včetně onoho případu orálního sexu v koupelně bytu - pohlavní styk vynucoval násilím, pohružkou násilí či pohružkou jiné újmy, a to s ohledem na nejednoznačná vyjádření nezletilé poškozené, jak byla shora popsána. Třebaže otázce právní kvalifikace stíhaných jednání bude věnována pozornost až v pozdějších pasážích odůvodnění rozsudku, lze již nyní poznamenat, že závěr soudu uvedený v předchozí větě měl zásadní význam při posuzování otázky, zda některé z jednání obžalovaného nese znaky trestného činu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku.

Soud pokládal výše popsané svědectví nezletilé poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] za hodnověrné, a to z následujících důvodů.

Předně na straně nezletilé poškozené absentuje jakýkoliv rozumný důvod, který by ji mohl vést ke křivému obvinění obžalovaného. Z provedeného dokazování (nejen z výpovědi nezletilé poškozené, ale i z výpovědi dalších svědků, o nichž bude řeč v dalších pasážích odůvodnění) je zřejmé, že nezletilá poškozená s obžalovaným v době předcházející stíhaným jednáním neměla žádné vážnější spory či konflikty, které by mohly být příčinou mstivé pohnutky k nepravdivému svědectví proti obžalovanému, naopak jejich vzájemný vztah jako příbuzných byl bezproblémový a pozitivní. Ostatně obžalovaný v rámci své obhajoby v průběhu trestního řízení ani netvrdil, že na straně nezletilé poškozené je dán nějaký racionální motiv k jeho smyšlenému obvinění.

V souvislosti s právě uvedeným podle názoru soudu nemůže obstat poněkud spekulativní argument prezentovaný obhájkyňou obžalovaného v její závěrečné řeči, podle něhož důvodem smyšleného obvinění obžalovaného nezletilou poškozenou mohla být skutečnost, že nezletilá poškozená byla znechucena obžalovaným, jenž se v rozhodném období silně opíjel a v tomto stavu pak opakovaně močil na různých místech jejich bytu. Je sice pravdou, že nezletilá poškozená se o takovém počínání obžalovaného zmiňovala (stejně jako další svědci) a jistě jí nebylo příjemné (což je zcela pochopitelné), nicméně z její výpovědi (ani ze svědectví dalších osob) neplyne, že by ji samotnou dané chování

obžalovaného iritovalo abnormální měrou (sama uváděla, že toto jednání vadilo nejvíce její matce) a že by si na ně stěžovala své matce a nevlastnímu otci. Je proto stěží představitelné, že pouze z důvodu popsaného počínání obžalovaného by nezletilá poškozená byla schopna uchýlit se k tak závažnému protiprávnímu činu, jakým je křivé obvinění jiného z trestněprávního jednání. Nad rámec této argumentace je třeba poznamenat, že pokud by se nezletilá poškozená skutečně rozhodla obžalovanému pomstít tak, že jej křivě obviní ze stíhaného jednání, pak lze logicky předpokládat, že takové smyšlené obvinění by svým blízkým osobám sdělila z vlastní iniciativy. K tomu ale nedošlo, jak jasně dokládají svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] (podrobněji popsane níže), z nichž vyplývá, že nezletilá poškozená jmenovaným svědkům oznámila jednání obžalovaného popsane ve výroku rozsudku až na jejich naléhání poté, co svědek [REDAKCE] [REDAKCE] sám zaznamenal konkrétní případ neobvyklého chování obžalovaného vůči nezletilé poškozené.

V přípravném řízení provedli znalci z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie a dětská klinická psychologie, psychiatrické i psychologické vyšetření a zkoumání osobnosti nezletilé poškozené. V návazně zpracovaném znaleckém posudku (č. l. 134-164) znalkyně-psycholožka (ta se účastnila, jak bylo shora již zmíněno, i svědeckého výslechu nezletilé poškozené) konstatuje, že intelektová výkonnost nezletilé poškozené spadá do pásma podprůměru, její osobnost je strukturována nevyváženě, jsou u ní zřejmé histriónské rysy, které se v jejím případě projevují exaltovaným chováním, sklonem k dramatizacím, potřebou přísunu pozornosti a egocentrismem, u nezletilé poškozené jsou významné také povrchnost, lenivost a laxnost. Její vztahový život je obecně zjednodušený, má tedy tendenci lidi přijímat anebo odmítat podle toho, nakolik vycházejí vstříc jejím potřebám, vztahové kvality se u ní mohou dosti rychle měnit a kolísat od jednoho k druhému. Vůči obžalovanému dávala při vyšetření ostentativně najevo svou nenávist, přičemž však podle vlastního vyjádření před událostmi, které tvoří předmět trestního řízení, byl jejich vztah dobrý, tíhla k němu. Podle znalkyně je nezletilá poškozená schopna správně vnímat prožívané události a také si je správně zapamatovat a reprodukovat. Je tedy schopna podat relativně přiměřeně přesnou výpověď, a to úměrně svým mentálním schopnostem, občas se může vyskytnout smyšlenka detailu. Má sklon k exaltované formě výpovědi, ve vztahu k posuzované trestní věci ale není zřejmý sklon věcně svou výpověď zkreslovat, znalkyně také nezjistila lhavost ani motivaci pro ni. Vzhledem k výše již popsané osobnostní výbavě, která ji disponuje k domýšlení si, nepřesnostem, přeháněním a ledabylým popisům, znalkyně pokládá obecnou věrohodnost nezletilé poškozené za podstatně sníženou. Ovšem její specifická věrohodnost se jeví jako uspokojivá, její psychologické parametry jsou vesměs naplňovány. V této spojitosti znalkyně poukázala na následující skutečnosti. Výpověď nezletilé poškozené je homogenní v čase, vnitřně konzistentní (produkce je sice nestrukturovaná a informace jsou rozšířeny po celém protokolu, jsou ale konzistentním způsobem spojitelné do souvislého celku), nezletilá poškozená je schopna, byť po peripetiích, specifikovat detaily. Ačkoliv má tendenci zdůrazňovat svou nenávist k obžalovanému, není současně patrné, že by se mu snažila přitížit popisem násilí či agrese, naopak jeho výzvy k intimnostem líčí spíše jako prosebné či uplácující. Její vyprávění je provázeno bouřlivými, exaltovanými emocemi, takový emoční doprovod je poplatný její osobnostní struktuře. Dalšími okolnostmi podporujícími specifickou hodnověrnost nezletilé poškozené jsou momenty sebeobviňování na její straně, jakož i skutečnost, že její výpověď koresponduje s deliktově specifickými elementy (jako je například blízkost pachatele a oběti, zneužívání v rámci rodiny, utajování, vynucování si loajality). Znalkyně se dále vyjadřovala k možným příčinám toho, že se nezletilá poškozená s projednávanými skutky nesvěřila sama svým nejbližším (zde se v posudku poukazuje na nižší kvalitu rodinného zázemí nezletilé poškozené a menší míru pozornosti, kterou si

jednotliví členové rodiny věnují, dále na skutečnost, že nezletilá poškozená pravděpodobně sama těžko identifikovala, kdy už její osahávání je závadové a hodné ohlášení, jakož i na její možný stud či obavu, že jí nebude uvěřeno, případně pocit, že za počínání obžalovaného si může sama svým vyzývacím chováním) a k případným duševním potížím v budoucím životě nezletilé poškozené v důsledku stíhaných skutků.

Všechny shora citované závěry pak znalkyně přednesla i při výsleších, které se uskutečnily jak před Okresním soudem Plzeň-sever, tak před zdejším soudem (č. l. 395-398 a 458-462). Návazně v rámci kladených dotazů mimo jiné potvrdila, že histriónský rys osobnosti nezletilé poškozené se projevil toliko na formě (tedy na tom, jak něco říká), nikoliv na obsahu její svědecké výpovědi (čili na tom, co říká), tato výpověď tedy z psychologického hlediska nenese stopy přehánění. Podle znalkyně nezletilá poškozená sice s ohledem na svou mentální a paměťovou kapacitu by si dokázala vymyslet skutkový děj spočívající v jejím zneužívání obžalovaným, ovšem nebyla by schopna si jej zapamatovat, tedy udržet v čase (již při příští reprodukci by chybovala), neboť tento děj je příliš bohatý a obsahuje příliš detailů. V případě, že by jednání spočívající ve zneužívání nebyl pouze produktem její smyšlenky, ale dané počínání by kupříkladu pozorovala v televizi anebo četla, pak podle znalkyně sice taková vizuální podpora vylepší trvalost paměťové stopy, avšak v takovém případě by nezletilá poškozená takto vnímané jednání musela zasadit do rodinných reálií, na což nemá dostatečný intelekt. Navíc osoba, jež o nějaké události lže, se zpravidla zdrží toho, aby lživý děj doprovodila nějakými okrajovými detaily, a snaží se uvádět pouze podstatnosti, takto si ovšem nezletilá poškozená při své výpovědi nepočínala. Znalkyně pak vysvětlila, že ačkoliv nezletilá poškozená byla před stíhanými skutky, konkrétně v roce 20██, psychiatricky hospitalizována pro dissociativní poruchu chování, tato okolnost nemá na nyní projednávaný případ žádný vliv (a shodně se k této otázce vyjádřil i znalec-psychiatr, jenž se podílel na zpracování psychiatrické části daného znaleckého posudku, o níž bude blíže pojednáno v dalších pasážích odůvodnění rozsudku).

Soud obsah psychologické části výše uvedeného znaleckého posudku popsal velmi podrobně proto, aby bylo zřejmé, že z psychologického hlediska nese svědectví nezletilé poškozené o stíhaných skutečích rysy hodnověrnosti, tedy že nezletilá poškozená, byť vzhledem ke své osobnostní výbavě je osobou se sníženou obecnou věrohodností, popisovala ve své výpovědi takové počínání obžalovaného, které bylo odrazem reality. Znalkyně samozřejmě nemůže činit (a také nečinila) kategorický závěr, zda ke stíhaným skutkům došlo, nicméně z psychologického pohledu hodnotila, jak se nezletilá poškozená při popisu projednávaných událostí i při samotném vyšetření chovala a projevovala, tyto její projevy pak posuzovala v kontextu zjištěných osobnostních charakteristik nezletilé poškozené. Po komplexním vyhodnocení uvedených skutečností učinila výše popsané závěry. Ty soud považuje za logické, přesvědčivé a náležitě zdůvodněné, znalkyně také dokázala adekvátně a přiléhavě reagovat na doplňující dotazy při výslechu v hlavním líčení.

Konečně je třeba zdůraznit, že svědectví nezletilé poškozené coby klíčový důkaz pro závěr o vině obžalovaného v řadě směrů koresponduje se zjištěními, jež vyplynula z dalších provedených důkazů.

Vyzdvihnout je nutno v této souvislosti svědeckou výpověď ██████████ ██████████, jenž je, jak již bylo výše zmíněno, bývalým manželem matky nezletilé poškozené a v rozhodné době se poměrně často zdržoval v bytech uvedených ve výrokové části rozsudku. Jmenovaný v procesně použitelných výpovědích z přípravného řízení (č. l. 97-101) i hlavního líčení (č. l.

hospitalizována na dětské psychiatrii, následně ještě po nějakou dobu probíhala ambulantní psychologická péče.

Svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] i [REDAKCE] [REDAKCE] tak především dokládají, že nezletilá poškozená se jim na jejich naléhání svěřila, že obžalovaný se vůči ní dopouštěl stíhaných jednání, tato jednání jim tehdy popsala v zásadě shodně jako při své svědecké výpovědi v přípravném řízení. Oba svědci taktéž zaznamenali, že nezletilá poškozená v rozhodném období projevovala nechuť být s obžalovaným sama (bez přítomnosti další dospělé osoby) v bytě, ačkoliv v době dřívější měla k obžalovanému pozitivní vztah. Dané zjištění logicky nasvědčuje závěru, že v uvedeném období v přítomnosti obžalovaného zažívala nějaké pro ni nepříjemné události. V kontextu dalších usvědčujících důkazů a skutečnosti, že podle provedeného dokazování mezi nimi v rozhodném období nedošlo k jiným vyhroceným situacím, které by nezletilou poškozenou mohly vést k odmítání toho, aby byla v bytě s obžalovaným sama, se lze důvodně domnívat, že oněmi pro nezletilou poškozenou nepříjemnými událostmi, které ji vedly ke zmíněnému chování, mohla být právě jednání obžalovaného popsána ve skutkové větě výroku o vině rozsudku. Konečně ze svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] je zřejmé, že jmenovaný byl očitým svědkem dvou situací, při nichž se obžalovaný cíleně dotýkal intimních míst na těle nezletilé poškozené.

Soud nemá důvod o věrohodnosti svědeckých výpovědí [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] pochybovat. Ve významných bodech jejich svědectví korespondují mezi sebou navzájem i s výpovědí nezletilé poškozené, pokud se mezi nimi nějaké rozdíly vyskytly, jde o neshody nepodstatné a vysvětlitelné odstupem času. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] je vlastní sestrou obžalovaného, svědek [REDAKCE] [REDAKCE] zase jeho bývalým švagrem. Jejich vztahy s obžalovaným byly až doby, kdy došlo k odhalení jeho trestněprávního jednání, celkem bezproblémové, dokladem čehož je skutečnost, že obžalovanému umožňovali pobývat v bytě svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE]. I v případě těchto svědků platí, že u nich neexistuje žádný rozumný motiv k vědomě nepravdivému obvinění obžalovaného. Takovým motivem u svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] stěží může být v odůvodnění tohoto rozsudku již zmíněná a obhajobou v závěrečné řeči akcentovaná okolnost, že obžalovaný byl v rozhodném období často silně podnapilý a v tomto stavu pak v bytě uvedené svědkyně močil na různá místa a předměty. Dané počínání obžalovaného sice svědkyni nepochybně v nadšení neuvádělo (což sama připouštěla ve své výpovědi), ovšem její vztah k obžalovanému zjevně nijak výrazněji neovlivnilo, neboť v opačném případě by obžalovaného jistě z uvedeného důvodu ze svého bytu natrvalo vykázala, což neučinila (k takovému kroku přistoupila až poté, co se jí nezletilá poškozená svěřila, že obžalovaný se vůči ní dopouštěl stíhaného jednání). Hodnověrnost výpovědi svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] podle názoru soudu není způsobilá zpochybnit ani skutečnost, že ve své výpovědi konstatovala, že nezletilá poškozená nebyla v době před stíhaným jednáním psychiatricky hospitalizována, ačkoliv z provedeného dokazování vyplývá opak (shora již bylo zmíněno, že v roce 20[REDAKCE] došlo k hospitalizaci nezletilé poškozené na psychiatrickém oddělení z důvodu dissociativní poruchy chování). Jeví se totiž celkem pochopitelným, že se rodič zdráhá hovořit o dřívějších psychických problémech svého dítěte, zvláště pokud nemají souvislost s nyní posuzovanou trestní věcí.

Dále lze poukázat, třebaže se jedná o důkaz spíše jen okrajový a podpůrný, na vysvětlení podané svědkyní [REDAKCE] [REDAKCE] (č. l. 102-105), úřední záznam o němž byl v hlavním líčení přečten postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu. Jmenovaná podle svého vyjádření udržovala od listopadu 2012 do počátku února 2013 s obžalovaným intimní poměr (v té době měla [REDAKCE] let) a ve svém vysvětlení popisovala zejména události ze dne 3. 2. 2013,

nezletilé (k němuž došlo dne ■■■■ 2013) již téměř odezněly, a to v důsledku pozitivního vlivu použité medikace, a že na jejich vzniku se spolupodílely i subnormní intelekt a disharmonický vývoj osobnosti nezletilé poškozené. Při výsleších v řízení před soudem (č. l. 395-398 a 458-462) znalec všechny právě popsané závěry potvrdil, některé z nich blíže vysvětlil a doplnil. Takto objasnil, že porucha přizpůsobení je v podstatě mírnější formou posttraumatické stresové poruchy, vzájemně se odlišují svou intenzitou a některými projevy. Vyjádřil také názor, že u nezletilé poškozené uvedená psychická újma byla dána již v době, kdy stíhané jednání oznámila své matce (k tomu došlo počátkem února 2013), a trvala i v době, kdy byla hospitalizována na psychiatrické klinice Fakultní nemocnice v ■■■■ neboť daná újma a její projevy byly důvodem této hospitalizace, a že medikace nezletilé poškozené (formou podávání léků) pokračovala ještě nějakou dobu po ukončení hospitalizace (k čemuž podle znalce došlo dne ■■■■ 2013). Znalec i v řízení před soudem setrval na závěru, že základní příčinou vzniku výše uvedených psychických poruch u nezletilé poškozené bylo stíhané jednání, nikoliv jiná okolnost, konkrétně úraz obžalovaného v důsledku sražení vlakem, vyloučil také možnou spojitost mezi těmito poruchami a psychickými problémy nezletilé poškozené, pro něž byla hospitalizována v roce 20■■■■.

Z důkazů rozebraných v předchozím odstavci tedy jasně plyne, že u nezletilé poškozené se v době po stíhaném jednání vyskytovaly poměrně vážné psychické poruchy, které jak psychologka, v jejíž ambulantní péči nezletilá poškozená byla, tak zejména znalec-psychiatr, jenž ve věci ve vztahu k nezletilé poškozené zpracoval znalecký posudek, dávali do přímé souvislosti s takovým jednáním, jehož se vůči ní podle jejího vyjádření dopouštěl obžalovaný. Se zřetelem na věk nezletilé poškozené a její nízký intelekt je jen těžko představitelné, že by tyto psychické poruchy byla schopna před uvedenými odborníky jen předstírat anebo je oklamat alespoň v tom ohledu, že by mylně určili příčinu těchto potíží.

Ze všech důvodů výše podrobně popsaných tak soud vyhodnotil svědeckou výpověď nezletilé poškozené ■■■■ ■■■■ jako věrohodnou, proto ji vzal za podklad svého výroku o vině. Uvedená výpověď ve spojení s dalšími důkazy, o nichž bylo shora pojednáno, obžalovaného usvědčuje z takových jednání, která jsou popsána ve skutkové větě výroku o vině rozsudku.

Konkrétně svědecká výpověď nezletilé poškozené ■■■■ ■■■■ prokazuje, že obžalovaný ji často osahával na prsou a přirození a nejméně v jednom případě mu na jeho žádost krátkodobě prováděla orální sex, že v návaznosti na takové počínání jí opakovaně vyhrožoval, že pokud je někomu oznámí, pak dostane (v tom smyslu, že jí ublíží), a dále po ní nejméně ve dvou případech požadoval orální sex, za což jí nabízel částky 200,--Kč a 400,--Kč, a nejméně ve dvou případech po ní žádal anální sex za úplatu 400,--Kč a 600,--Kč. Ze svědectví ■■■■ ■■■■ (jež uváděla, že obžalovaný se u ní v bytě příležitostně zdržoval a přespával zde od počátku srpna 2012, takto zde býval jednou až dvakrát týdně a alkohol začal nadměrně požívat až od září či října roku 2012, přičemž do té doby se na něj děti svědkyně těšily, a že nezletilá poškozená jí sdělila, že obžalovaný se stíhaných jednání vůči ní začal dopouštět někdy po letních prázdninách uvedeného roku a že k sexuálně zaměřenému jednání vůči ní docházelo vždy, když u nich obžalovaný přespával) lze vyvodit, že počátek období, v němž se obžalovaný dopouštěl jednání popsaných ve výroku rozsudku, spadá nejpozději na začátek října 2012 a že jednání pod bodem 1) výrokové části rozsudku páchal s frekvencí nejméně jedenkrát týdně. Svědecké výpovědi ■■■■ ■■■■ a ■■■■ ■■■■ ve spojení s protokolem o trestním oznámení dokládají, že konec období, v němž docházelo ke stíhaným jednáním, připadá na den 2. 2. 2013, neboť z výpovědi jmenovaných svědků je zřejmé, že

poslední případ osahávání nezletilé poškozené obžalovaným (jde o případ, který v kuchyni bytu osobně zaznamenal svědek [REDAKCE] [REDAKCE] se odehrál dva dny před podáním trestního oznámení, k čemuž došlo dne 4. 2. 2013. Psychiatrická část znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie a dětská klinická psychologie, je pak spolehlivou oporou pro závěr, že v důsledku jednání obžalovaného pod body 1) i 2) poškozená trpěla poruchou přizpůsobení a smíšenou poruchou chování a emocí, přičemž tyto poruchy ji omezovaly v obvyklém způsobu života takovým způsobem a vyžadovaly si takovou odbornou péči, jak je specifikováno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Oproti obžalobě soud provedl některé úpravy skutkového stavu. Především je zřejmé, že počínání obžalovaného, jež bylo ve skutkové větě žalobního návrhu popsáno souhrnně v jediném odstavci, tvořily tři samostatné skutky, z nichž každý naplňuje zákonné znaky jiného trestného činu. Poněkud jinak vyjádřeno, znaky objektivní stránky skutkové podstaty jednotlivých (níže popsaných) trestných činů byly naplňovány odlišnými jednáními (byť jednání naplňující znaky trestného činu pohlavního zneužití a jednání vykazující znaky trestného činu vydírání společně vedla ke vzniku těžšího následku jako znaku kvalifikované skutkové podstaty obou těchto trestných činů). Tuto skutečnost bylo třeba promítnout do skutkové věty výroku o vině. Soud dále s ohledem na obsah důkazů významných pro zjištění skutkového stavu, jak byl popsán v předchozím odstavci, zkrátil období, v nichž se obžalovaný stíhaných jednání dopouštěl, ve vztahu k jednání pod bodem 1) výroku rozsudku také snížil frekvenci, s níž obžalovaný nezletilou poškozenou osahával na prsou a přirození, u tohoto jednání i u jednání pod bodem 2) doplnil, jaká újma v jejich důsledku na zdraví nezletilé poškozené vznikla, a u jednání pod bodem 3) výroku rozsudku upřesnil, že k němu došlo nejméně ve čtyřech případech. Konečně soud na rozdíl od obžaloby nepokládal za prokázané, že obžalovaná v době jednání pod bodem 1) výrokové části rozsudku byla svěřena dozoru obžalovaného, neboť takový skutkový závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Sama nezletilá poškozená ani svědci [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] se o dané okolnosti výslovně nezmiňovali a nevyplývá ani z kontextu jejich výpovědí. Oba jmenovaní svědci naopak uváděli, že obžalovaný se v bytě [REDAKCE] [REDAKCE] příležitostně zdržoval a přespával zde proto, že v dané době neměl stálé bydliště, stejně tak hovořili o tom, že v době, kdy byla [REDAKCE] [REDAKCE] v zaměstnání, docházel do bytu hlídat děti [REDAKCE] [REDAKCE] a to i tehdy, když se zde nacházel obžalovaný (pokud by přitom děti - včetně nezletilé poškozené - byly v této době pod dozorem obžalovaného, nemělo by logicky smysl, aby je [REDAKCE] [REDAKCE] hlídal). Navíc, jak je opět zřejmé z výpovědi obou těchto svědků i svědectví nezletilé poškozené, obžalovaný býval v daném období prakticky permanentně silně podnapilý, stěží by mu proto [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] nezletilou poškozenou a další děti svěřovali jeho dozoru.

Z procesního hlediska je třeba poznamenat, že výše uvedené změny skutkového děje byly provedeny při respektování zásady obžalovací vyjádřené v ustanovení § 220 odst. 1 trestního řádu. Soud tedy obžalovaného uznal vinným takovými jednáními, jaká mu kladla za vinu podaná obžaloba, přičemž pouze upravil některé skutkové okolnosti tato jednání charakterizující, aniž by tím něco změnil na jejich podstatě.

Soud počínání obžalovaného pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině podřadil pod skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, jeho jednání pod bodem 2) kvalifikoval jako zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (na takovou, oproti obžalobě přísnější právní kvalifikaci byl přitom obžalovaný soudem předem upozorněn, jak je zřejmé z č. l. 434, 441, 447, 465-466) a skutek pod bodem 3) posoudil jako přečin svádění

k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. V podrobnostech lze uvést následující.

Trestného činu pohlavního zneužití v základní skutkové podstatě podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který vykoná soulož s dítětem mladším patnácti let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije. Podle ustálené soudní praxe se za soulož pokládá spojení pohlavních orgánů muže a ženy, jiným způsobem pohlavního zneužití se rozumí intenzivní zásahy do pohlavní sféry, jež jsou v širším pojetí považovány za pohlavní styk. Pohlavním stykem je přitom jakýkoli způsob ukájení sexuálního pudu na těle jiné osoby, ať stejného či odlišného pohlaví. Podstatou tohoto styku je tedy fyzický kontakt s druhou osobou, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Při tomto vymezení pohlavní styk zahrnuje širokou škálu činností, včetně orálního pohlavního styku a osahávání prsou a pohlavních orgánů.

Trestný čin vydírání v základní skutkové podstatě podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku spáchá ten, kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl.

Všechny popsané okolnosti tvořící znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestných činů pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku a vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním, jak plyne z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.

V projednané věci obžalovaný v případě jednání pod bodem 1) výroku rozsudku nezletilou poškozenou [REDAKCE] [REDAKCE] jež v dané době bylo méně než patnáct let, opakovaně osahával přes ošacení i pod ním na prsou a přirození, kde zejména dráždil její klitoris, a v jednom případě s ní měl orální pohlavní styk. Z pohledu ustanovení § 187 odst. 1 trestního zákoníku tedy jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let. Takové jeho jednání bylo zahrnuto zaviněním ve formě přímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že může porušit zájem na ochraně mravního a tělesného vývoje nezletilé poškozené (jejíž věk coby její strýc zcela nepochybně znal), a takový trestněprávně relevantní následek způsobit chtěl.

Při jednání pod bodem 2) výroku rozsudku obžalovaný nezletilé poškozené opakovaně hrozil, že pokud jeho trestněprávní jednání popsané v bodě 1) rozsudku někomu oznámí, pak od něj „dostane“, čímž měl na mysli (a nezletilá poškozená to také tak vnímala), že jí fyzicky ublíží. Z hlediska ustanovení § 175 odst. 1 trestního zákoníku tedy jiného nutil, aby něco opominul. I v tomto případě si počínal v úmyslu přímém, jelikož si byl vědom, že může porušit zájem na ochraně svobodného rozhodování nezletilé poškozené, a tento zájem porušit chtěl.

U obou výše uvedených trestných činů je těžším následkem způsobení těžké újmy na zdraví. V případě trestného činu pohlavního zneužití to plyne z ustanovení § 187 odst. 3 trestního zákoníku, u trestného činu vydírání zase z ustanovení § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Uvedený následek může být zahrnut i jen nedbalostním zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 17 písm. a) trestního zákoníku. Těžkou újmu na zdraví trestní zákoník ve svém § 122 odst. 2 vymezuje jako vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění, které odpovídá alespoň jednomu z taxativně vyjmenovaných typů pod písm. a) až i), přičemž případem uvedeným pod písmenem i) je delší dobu trvající porucha zdraví. Podle ustálené

soudní praxe se za takovou delší dobu trvající poruchu zdraví považuje vážná porucha zdraví (jak fyzická, tak psychická), která citelným způsobem omezuje poškozenou osobu v obvyklém způsobu života po dobu nejméně šesti týdnů.

V posuzovaném případě nezletilá poškozená v důsledku počínání obžalovaného pod body 1) a 2) výroku rozsudku v době nejméně od 2. 2. 2013 do 14. 6. 2013 trpěla poruchou přizpůsobení a smíšenou poruchou chování a emocí, což se po uvedené dobu projevovalo kolísáním nálady, úzkostným prožíváním, poruchami spánku, emoční instabilitou a situací nepřiměřenými emočními reakcemi včetně sebepoškozování, z důvodu těchto psychických problémů nezletilá poškozená nejprve navštěvovala psychologa a následně byla hospitalizována od [REDAKCE] 2013 do [REDAKCE] 2013 na psychiatrické klinice Fakultní nemocnice v [REDAKCE]. Je sice pravdou, že podle znaleckého vyjádření vykazovaly popsané psychické potíže nezletilé poškozené měnlivou intenzitou, na straně druhé trvaly minimálně po dobu více jak čtyř měsíců. Se zřetelem na právě popsané okolnosti má soud za to, že uvedená psychická újma je vážnou poruchou zdraví, která nezletilou poškozenou po delší dobu citelným způsobem omezovala v obvyklém způsobu života, tedy že se jedná o těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Tento těžší následek byl podle názoru soudu u obžalovaného zahrnut zaviněním nejméně ve formě vědomé nedbalosti, jelikož s ohledem na charakter svého trestněprávního jednání a dobu, po kterou se jej dopouštěl, si musel být vědom možnosti, že dané jednání může zanechat vážnější a delší dobu trvající následky na psychice nezletilé poškozené. Takový následek sice způsobit zjevně nechtěl a patrně s jeho vznikem nebyl ani srozuměn (o srozumění by šlo v případě, pokud by nepočítal s žádnou okolností, která by jeho vzniku měla zabránit), nicméně zcela jistě si jej musel představovat jako možný a bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej nezpůsobí. Zbývá dodat, že odpovědnost obžalovaného za způsobenou těžkou újmu na zdraví není dotčena ani skutečností, že vznik této újmy byl ovlivněn také osobnostní charakteristikou nezletilé poškozené (jejím subnormním intelektem a disharmonickým vývojem její osobnosti), poněvadž základní příčinou vyvolání dané újmy bylo předmětné trestněprávní jednání obžalovaného.

Již výše bylo vysvětleno, že z provedeného dokazování nelze dovodit, že by nezletilá poškozená byla při jednání pod bodem 1) výroku rozsudku svěřena doзору obžalovaného. Proto soud - na rozdíl od obžaloby - uvedené jednání nekvalifikoval podle ustanovení § 187 odst. 2 trestního zákoníku.

Trestného činu svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který nabídne, slíbí nebo poskytne dítěti nebo jinému za pohlavní styk s dítětem, pohlavní sebeukájení dítěte, jeho obnažování nebo jiné srovnatelné chování za účelem pohlavního uspokojení úplaty, výhodu nebo prospěch. Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 202 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku u tohoto trestného činu je, že pachatel jej spáchá na dítěti mladším patnácti let.

V dané věci bylo prokázáno, že obžalovaný při jednání pod bodem 3) výroku rozsudku opakovaně (minimálně ve čtyřech případech) nabízel nezletilé poškozené, která v této době měla teprve [REDAKCE] let, různé finanční částky, pokud s ním vykoná orální pohlavní styk anebo anální pohlavní styk. Odtud vyplývá, že nabídl dítěti za pohlavní styk s ním úplaty a takový čin spáchal na dítěti mladším patnácti let. Všechny tyto objektivní okolnosti (včetně okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 202 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku) byly na straně obžalovaného nepochybně zahrnuty přímým úmyslem, neboť obžalovaný věděl, že

může porušit zájem na ochraně řádné výchovy dítěte mladšího patnácti let proti jednání spočívajícímu v prostituci, a takový následek způsobit chtěl.

Naproti tomu soud oproti podané obžalobě u trestného činu svádění k pohlavnímu styku nepokládal za prokázanou další okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, jež je uvedena v ustanovení § 202 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, tedy okolnost, že obžalovaný se tohoto činu dopouštěl po delší dobu. Jak bylo již v předešlých pasážích odůvodnění vysvětleno, spolehlivě byly prokázány pouze čtyři případy, kdy obžalovaný nabízel nezletilé poškozené úplatu za uskutečnění pohlavního styku, navíc není zřejmé (z výpovědi nezletilé poškozené ani jiných důkazů), v jakém časovém rozmezí v rámci rozhodného období k těmto jednáním došlo, tedy zda se tak stalo v průběhu krátkého časového rozmezí představujícího jen několik málo dnů anebo během delšího časového rozmezí v řádu týdnů či měsíců. Za tohoto stavu nelze dovozovat, že počínání obžalovaného naplňující znaky trestného činu svádění k pohlavnímu styku podle § 202 trestního zákoníku obžalovaný páchal po delší dobu.

Úvodem odůvodnění tohoto rozsudku bylo uvedeno, že důvodem, pro který Okresní soud Plzeň-sever předložil věc k rozhodnutí o příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze a posléze označený soud následně rozhodl, že věcně a místně příslušným je zdejší soud, byla mimo jiné skutečnost, že v úvahu přichází kvalifikovat jednání obžalovaného i jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku (jehož objektivní stránka spočívá v tom, že pachatel jiného násilím nebo pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo že pachatel k takovému činu zneužije bezbrannosti jiného). Zmíněný okresní soud v této souvislosti zmiňoval případ, kdy obžalovaný v koupelně bytu požadoval po nezletilé poškozené orální sex, přičemž odkazoval na svědectví nezletilé poškozené, podle něhož obžalovaný doprovodil takový požadavek pohrůzkou násilí.

Ovšem podle názoru zdejšího soudu z obsahu svědecké výpovědi nezletilé poškozené není možno zcela jednoznačně a bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný si onen orální sex v koupelně bytu anebo kterýkoliv jiný z případů pohlavního styku s nezletilou poškozenou (včetně případu, kdy jí zakryl ústa v obavě, aby nezačala křičet) vynucoval pohrůzkou násilí, případně násilím nebo či pohrůzkou jiné těžké újmy. V této spojitosti lze odkázat na tu pasáž odůvodnění tohoto rozsudku, kde je podrobně rozebrán obsah svědectví nezletilé poškozené ve vztahu k dané otázce a následně se činí závěr popsany v předchozí větě, neboť soud by nyní jen opakoval skutečnosti již jednou řečené. Okolnost, že obžalovaný by si někdy pohlavní styk na nezletilé poškozené vynutil násilím, pohrůzkou násilí či pohrůzkou jiné těžké újmy, pak neplyne ani z jiných provedených důkazů. To platí zejména o svědeckých výpovědích [REDAKCE] a [REDAKCE] kteří na základě informací od nezletilé poškozené sice hovořili o pohrůžkách násilí ze strany obžalovaného, ovšem tyto pohrůžky dávali vždy do spojitosti s požadavkem obžalovaného vůči nezletilé poškozené, aby jeho sexuálně zaměřené jednání vůči ní nikomu neoznámovala (tedy do spojitosti s jednáním pod bodem 2) výroku rozsudku), nikoliv do souvislosti se samotným jednáním pod bodem 1) výroku rozsudku. Svědkyně [REDAKCE] sice ve výpovědi při hlavním líčení před zdejším soudem konstatovala, že nezletilá poškozená se jí zmínila o tom, že obžalovaný ji k onomu orálnímu sexu v koupelně bytu měl nutit, ovšem nezletilá poškozená svědkyni již blíže nesdělila, jak konkrétně dané nucení mělo probíhat (pokud se přitom nezletilá poškozená takto před svou matkou vyjádřila, pak to ještě automaticky neznamená, že ono nucení muselo spočívat v užití násilí, pohrůžky násilí či pohrůžky jiné těžké újmy, neboť nutit jiného k něčemu lze jistě i jinými způsoby, nezletilé dítě navíc může za nucení kupříkladu považovat

i situaci, kdy je k něčemu přesvědčováno či přemlouváno).

Soud je zároveň toho názoru, že provedené dokazování neumožňuje bezpečně učinit ani takový závěr, že nezletilá poškozená se při jednáních pod bodem 1) výroku rozsudku podrobovala vůli obžalovaného v důsledku jeho pohrůzek násilím, které vůči ní užíval při jednáních pod bodem 2) výroku rozsudku, tedy že pozdější sexuálně zaměřená jednání z jeho strany trpěla proto, že po některých takových dřívějších jednáních jí vyhrožoval, že pokud je někomu oznámí, pak jí ublíží. Jestliže by tomu tak totiž bylo, pak lze předpokládat, že nezletilá poškozená by se v průběhu jednání obžalovaného popisovaných pod bodem 1) výroku rozsudku obávala dát mu jakkoliv najevo svůj nesouhlas. Ze svědecké výpovědi nezletilé poškozené ale nic takového neplyne, je z ní naopak zřejmé, že obžalovaný od svého sexuálně zaměřeného počínání vůči ní upustil vždy poté, co mu celkem zřetelně vyjádřila svůj nesouhlas (zpravidla slovy „dej pokoj“ anebo „co děláš“).

Ze všech shora uvedených důvodů soud jednání obžalovaného popsané pod bodem 1) výroku rozsudku nekvalifikoval (ani jako celek, ani žádnou z jeho dílčích částí) jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku.

Ke zkoumání duševního stavu obžalovaného byl přibrán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který v přípravném řízení zpracoval posudek z uvedeného oboru, k jehož obsahu byl opakovaně vyslechnut při hlavním líčení (č. l. 176-215, 352-354, 457-458). Podle znalce obžalovaný netrpí a ani v minulosti netrpěl duševní chorobou v pravém slova smyslu. Byla a je u něj dána porucha osobnosti s rysy narcismu, nezralosti a závislosti (ve smyslu závislosti na někom ze svého okolí). Porucha sexuální preference u obžalovaného zjištěna nebyla. Obžalovaný je konzumentem alkoholu, v minulosti u něj byla v tomto směru diagnostikována závislost, pro kterou se léčil, po absolvování léčby alkohol i nadále konzumoval, podle údajů, které sdělil znalci, se již nejednalo o závislost, ale o tzv. škodlivé užívání. Jestliže v době presumovaného trestněprávního jednání byl pod vlivem alkoholu, pak jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti mohly být nepodstatnou měrou sníženy, při neovlivnění uvedenou návykovou látkou měl obě tyto schopnosti plně zachovány. Motivem ke stíhanému jednání, pokud se jej dopustil, byla jeho snaha o ukojení jeho přirozených sexuálních potřeb na snadno přístupném náhražkovém objektu, případně požitý alkohol přitom mohl jednak zvýšit jeho sexuální pud, jednak odstranit zábrany ke zmíněnému jednání. Z psychiatrického a sexuologického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a znalec nenavrhuje žádné medicínsko-právní opatření. Obžalovaný je schopen i přes vážný úraz hlavy (který utrpěl při opakovaně již zmíněné srážce s vlakem) chápat smysl a účel trestního řízení i význam případně uloženého trestu.

Z právě popsaných znaleckých závěrů tak soud vzal za prokázané, že obžalovaný se stíhaných jednání dopustil ve stavu přičetném a že motivem jeho sexuálně zaměřeného počínání vůči nezletilé poškozené nebyla porucha sexuální preference, nýbrž snaha o uspokojení jeho sexuálních potřeb na snadno přístupném náhražkovém objektu.

K osobě obžalovaného bylo z opisu rejstříku trestů a zpráv z místa bydliště zjištěno, že před spácháním nyní projednávaných činů se dostal třikrát do střetu s trestními zákony, a to páčáním různorodých, ovšem typově méně závažných trestných činů. Za ně mu byly ukládány tresty výchovné a alternativní (konkrétně tresty podmíněného odnětí svobody, zákazu činnosti a obecně prospěšných prací). Všechna dřívější odsouzení jsou ovšem již zahlazena (částečně v důsledku amnestie prezidenta republiky, částečně ze zákona),

v důsledku čehož je nelze pokládat ve věci za přitěžující okolnost, na straně druhé ovšem obžalovanému nelze přiznat ani polehčující okolnost v podobě vedení řádného života. V místě svého trvalého bydliště byl obžalovaný v roce 20██ postižen pro přestupek proti veřejnému pořádku.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost stíhaných jednání, osobu obžalovaného i jeho poměry, jeho postoj ke spáchaným činům, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující.

Nejpřísněji trestným z trestných činů, jejichž skutkovou podstatu počínání obžalovaného naplnilo, je trestný čin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Podle tohoto zákonného ustanovení tak bylo třeba ukládat trest jako úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Trestní sazba dopadající na uvedený trestný čin činí pět až dvanáct let odnětí svobody. Soud ve věci přitom neshledal takové okolnosti, v důsledku nichž by ve smyslu § 58 odst. 1 trestního zákoníku bylo namíste trest mimořádně vyměřit pod spodní hranici takto určené trestní sazby. Ze všech těchto důvodů a s přihlédnutím k ustanovením § 81 odst. 1 a § 84 trestního zákoníku, podle nichž lze výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložit jen u výměry nepřesahující tři roky, bylo třeba obžalovanému uložit trest odnětí svobody v nepodmíněné formě.

Obžalovanému přitěžovalo, že stíhaných jednání se dopouštěl po předchozím uvážení, páchal je (respektive pokračoval v nich) po delší dobu a naplnil jimi zákonné znaky celkem tří trestných činů (§ 42 písm. a), m), n) trestního zákoníku) V neprospěch obžalovaného hovoří rovněž zavinění ve formě přímého úmyslu ve vztahu k základním skutkovým podstatám všech tří trestných činů, nicméně tato skutečnost nezvyšuje závažnost posuzovaných skutků nijak významně, neboť jde o poměrně typický znak trestných činů, jejichž znaky stíhaná jednání naplnila.

Na druhé straně jako okolnosti snižující stupeň společenské škodlivosti stíhaných jednání soud vnímá, že předmětem útoku bylo dítě již pokročilejšího věku (nezletilá poškozená měla v rozhodné době více jak █████ let), že ve vztahu k těžšímu následku v podobě těžké újmy na zdraví u trestných činů pohlavního zneužití a vydírání lze dovodit na straně obžalovaného toliko nedbalostní zavinění, že u prvně uvedeného z těchto trestných činů počínání obžalovaného – vyjma případu, kdy došlo k orálnímu sexu (který ovšem trval řádově jen několik vteřin) – záleželo toliko v osahávání prsou a přirození poškozené, jednalo se tedy o méně intenzivní formu z celé škály jednání, která lze zahrnout pod pojem pohlavního styku, u trestného činu vydírání zase obžalovaný při vynucování si chování poškozené nepřistoupil přímo k násilí, nýbrž toliko k pohrůzce násilí.

Při zvážení všech skutečností rozhodných pro výměru trestu, jak byly rozebrány v přechodných dvou odstavcích, zastává soud názor, že k nápravě obžalovaného postačuje vyměření trestu odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby. Proto uvedený trest uložil ve výměře pěti roků, kterou pokládá za adekvátní okolnostem případu i osobě obžalovaného.

S výrokem o nepodmíněném trestu odnětí svobody je spjat i výrok o způsobu výkonu tohoto trestu. Obžalovanému byl za úmyslné trestné činy uložen uvedený trest ve výměře

přesahující tři léta a nedosahující osmi let. Pro tyto případy trestní zákoník ve svém ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) počítá se zařazením pachatele do věznice s ostrahou. Nicméně moderační ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku umožňuje soudu zařadit pachatele do jiného typu věznice, má-li se zřetelem na závažnost činu a povahu i stupeň narušení pachatele za to, že v jiném typu věznice se lépe dosáhne jeho nápravy. V posuzované věci se obžalovaný sice dopustil mimo jiné i trestných činů, které trestní zákoník označuje za zvlášť závažné zločiny, nicméně konkrétní míra jejich závažnosti v rámci závažnosti typové je spíše nižší, čemuž odpovídalo vyměření trestu na samé spodní hranici relevantní trestní sazby. Taktéž bylo výše zmíněno, že ačkoliv obžalovaný se již opakovaně dostal do konfliktu s trestními zákony, jednalo se o typově méně závažné trestné činy, navíc všechna dřívější odsouzení jsou zahlazena, obžalovaný dosud nikdy nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody. Se zřetelem na všechny tyto okolnosti má soud za to, že obžalovaného není nutné zařadit do věznice s ostrahou, která je standardně určena pro již výrazněji sociálně narušené pachatele, ale že jeho nápravy může být přinejmenším stejně účinně dosaženo i v mírnějším typu věznice. Proto obžalovaného při aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařadil do věznice s dozorem.

V rámci trestního řízení uplatnila řádně a včas (§ 43 odst. 3 trestního řádu) nárok na náhradu škody [REDAKCE] [REDAKCE] pojišťovna [REDAKCE] (č. l. 273, 362). Po obžalovaném se domáhala náhrady nákladů ve výši 61.939,--Kč, které vynaložila v souvislosti s psychologickou a psychiatrickou péčí poskytovanou nezletilé poškozené v návaznosti na stíhaná jednání a které jsou specifikovány v podrobném vyúčtování (č. l. 363-366).

Při posuzování uvedeného nároku soud vycházel z § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění. Podle tohoto ustanovení platí, že příslušná zdravotní pojišťovna má vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci.

V posuzovaném případě výše označená zdravotní pojišťovna řádně doložila, že v důsledku stíhaných trestněprávních skutků obžalovaného, jimiž byla nezletilé poškozené způsobena psychická újma na zdraví, vynaložila částku 61.939,--Kč za odbornou psychologickou a psychiatrickou péči poskytovanou ve spojitosti s uvedenou újmou. Ve smyslu § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. má tak vůči obžalovanému nárok na náhradu takto vynaložených nákladů. Proto jí soud danou částku podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal.

Finanční satisfakci v projednávané věci požadovala – prostřednictvím soudem ustanoveného zmocněnce – i nezletilá poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] po obžalovaném žádala úhradu částky 80.000,--Kč (č. l. 320-321, 447). Svůj nárok původně výslovně označila jako náhradu škody, sestávající jednak z bolestného, jednak ze ztížení společenského uplatnění. Posuzování takto uplatněného nároku na náhradu škody na zdraví by se řídilo ustanovením § 444 odst. 1, odst. 2 dřívějšího občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., účinný do 31. 12. 2013), poněvadž stíhané skutky se staly v období spadajícím do let 2012 a 2013, tedy za účinnosti dřívějšího občanského zákoníku, a podle § 3028 nového občanského zákoníku (zákon č. 89/2012) platí, že tímto zákoníkem se řídí práva a povinnosti vzniklé teprve ode dne nabytí jeho účinnosti, ve spojení s vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. V této souvislosti je namístě poznamenat, že pro určení výše bolestného a ztížení společenského uplatnění by bylo třeba opatřit lékařský znalecký posudek či lékařské odborné vyjádření, přičemž takové doplnění dokazování by zjevně přesáhlo potřeby trestního řízení.

V rámci své závěrečné řeči ovšem zmocněnec nezletilé poškozené konstatoval, že nezletilá poškozená žádá výše označenou částku jako náhradu nemajetkové újmy, tedy změnil právní důvod, o který se požadavek na zaplacení této částky opírá (trestní řád ve svém § 43 odst. 1 rozlišuje škodu na zdraví, majetkovou škodu, nemajetkovou újmu a bezdůvodné obohacení, obdobně § 43 odst. 2 trestního řádu činí rozdíl mezi škodou, nemajetkovou újmou a bezdůvodným obohacením). Podle názoru soudu přitom žádné ustanovení trestního řádu nevylučuje, aby poškozený, pokud svůj peněžitý požadavek vůči obžalovanému v rámci trestního řízení uplatní řádně a včas ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu, v dalším průběhu řízení změnil právní důvod, na němž je tento požadavek založen.

Z výše uvedených důvodů soud žádost nezletilé poškozené, aby obžalovanému byla uložena povinnost zaplatit jí výše specifikovanou částku, pokládal za návrh na náhradu nemajetkové újmy. Je zřejmé, že jednání, jimiž byl obžalovaný uznán vinným (zejména jednání pod bodem 2) výroku rozsudku), nezletilá poškozená musela pociťovat ve své osobní sféře jako příkoří, tedy jako nemajetkovou újmu. Je proto namístě, aby jí za takovou újmu byla poskytnuta peněžitá náhrada. Se zřetelem na věk nezletilé poškozené, povahu a dobu páchání stíhaných skutků i majetkové poměry obžalovaného soud považuje za přiměřenou výši této náhrady částku 40.000,--Kč. Proto jí nezletilé poškozené při aplikaci ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal. Se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy byla nezletilá poškozená postupem podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 21. srpna 2015

Mgr. Martin Kantor, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kateřina Votípková